

Jardinet Pessa

A la manera de Saadi

A

I

L'aura i el jo

Una noia sabé que en una contrada llunyana i solitària vivia un sàbi que havia estat company de Saadi. Ha llun del desert i havia urbat i les tenelles dels seus ulls només eren travessades, cada dia, pel jimec roig del ^{allau} ~~sol~~ que encara a ~~l'hor~~ les ~~seus~~ ^{llevants} pegàries.

La noia robà el cavall del seu pare, el canegà de jims i de perfums, i fusi en secret per a demanar al savi què cosa era, entre totes les que coneix una noia, la més semblant a l'aura.

- Un jo de sandal ben sec, respongué el savi, ha ser ^{andòla} ~~flama~~ es joiosa i viva, i quan s'han acabat les flames, no tot el perfum ha fugit ~~an~~ ^{amb} el vent. En resta també a la tendra.

- I ja llun, també, com les fogueres? demanà la noia. El savi la mirà un moment amb els seus tristos ulls de pedra abans de respondre.

- Sí. L'aura també ja llun com les fogueres, a la nit.

A

VI.

El nostre.

Un home es retirà al desert i hi visqué llargs anys en la meditació i la penitència. Oblidà el seu pare, els seus germans i el nom de les noies que havia estimat.

Un vege, es estab s'enforquien i grans muntanyes d'arena s'encaixen en un vent que duia, de molt lluny, perfums oblidats i ra

l'advers. Una pluja espessa i calenta anegà els camps,
escantellà les roques. La tempesta durà tota la nit, i
rota la nit ^{l'ambrosia} ~~el solitari~~ l'aportà cohet nocte només amb
les seves pegaries.

L'endemà el cel era seic i profund com el somniere
d'una verge; ni un murul, en la llisa netedat del
desert, deixava la seva ombra vagabunda. Un gran
folle s'havia aplegat en un jardal.

L'home veié de lluny l'aigua Uuentejant i s'hi
acostà

- Per no ser enterbolit la imatge dels cels que
aquell gran mirall podia donar-me. Venia la
pura llum reflectida novament allí, sera quasi com
venia, fita a fita, el mateix nostre del senguer!
En abocar-se a l'aigua, un rit d'honor s'escapà
del seus llavis i caigué completament sobre la ribera.
De tant existir solament per a la seva imàgina,
havia oblidat que també ell tenia un nostre.

Al

la glòria d'Ah-Kein

Ah-Kein, fill de Zenghi, acabà el seu regnat ~~seu~~
~~seu~~ voltat de la devoció i l'amor dels seus
sibidis. Després d'haver engrandit el seu país
en la joventut i d'haver-lo ^{refortificat} ~~fortificat~~ i enriquit
més tard, en els seus últims anys assabonà el
gouit de la seva vida.

Un dia, secretament envejós, li digué un
dia

~~Oh, Majestat, no hi ha al món glòria comparable
a la vostra~~

- Oh gran rei! no hi ha al món ^{majestat} ~~glòria~~ comparable
a la vostra. ~~Quina gran de delícia una tan gran~~

W W

~~merceda glòria~~ Una tan merceda glòria deu
ser per a Vós tant de delícies que cap altre
mortal conèixeria.
Sí, res més que ^{Al-keir} ~~Al-keir~~ ^{Soldi} ~~Soldi~~. Quan m'adormo al
consell, cap dels meus ministres, no posa despertarme

IV

Sempre Blanca

el carboner
vestia

Un març d'Alep tenia una filla molt blanca. Un
carboner se n'enamorà i digué al marçant.
— La teua filla és blanca com un sol de blancs,
la seva blancor és pota de pària i d'innocència. ha
vull per moltes.

Més tard, tornant de la cerimònia, el carboner
meditava: Què blanca és la meua dona! Blan-
ca com una mesquita. El seu reflex la veia
ganes de justificar-se i de veure
~~per~~ més tard, quan en la ^{fenècia} ~~fenècia~~ de la cambra
nupcial ella es té invisible, el carboner sentí un
perfum dolç i secret entre els seus braços i pensa,
recordant la blancor de la seva dona, que devia
ser una blancor de magnòlia.

Molt més tard, quan ja era vell, deia el carbo-
ner parlant amb els amics una tarda.

— La meua dona és encara tan blanca. Si no que
ara, la seva blancor és la de la clau de ^{mirra} ~~mirra~~.
Dona ho de mirra una estona, al vespre, a hores
de ta d'ajustar les persianes per anar a dormir
ben a les jogues.

A

l'ànima i el colom

la ~~balança~~ ~~el vell~~ i ~~l'ocell~~
la balança

Un colom sagrat de Kahm travessava el desert. Un
vultur es descolgà del vent sobre l'innocent ocell, i un
sòl ~~veia~~ de implorà per al missatge ^{des de la seva cova,} la ~~missatgeria~~
cordia d'Àia.

- Oh gran Senyor, permeten que el vultur vegni del
menor tanta carn com hi ha en la seva
vesca, i que decideixi que el colom continui el
seu vol!

Com un llampec, Gabriel aparegué esplendent de
glòria. Dria a les mans una balança. Però
~~el vell~~ en el colom en un dels platets, i
en l'altre, a picassa de, el seu vultur escopia la
carn que auencava dels ^{membrs} del vell.
Però el colom, palpitant ^{i enhamtat} de la cura, s'esbelta
d'ales i amb el seu impuls ~~no~~ feia inclinar
sempre el braç de la balança cap al seu costat.
Quan tot el cos del ~~vell~~ ^{vell} hagué passat pel bec
del vultur, el colom empenyé el vol i l'ànima
del sòl el regni, fins al Paradís.

VI

La justícia de Tdelai
Una dama de Basara ^{havia comprat} ~~comprava~~ un diamant
meravellos. Un dia, el diamant caigué al foc i
no venà. Era fals.

La dama anà a Tdelai, vint llums per la
seua saviesa, i demanà la mort del marxant
que li ^{havia} venut la gemma.
Tdelai ^{li acordà} ~~assentí~~. Enai feu vendre el marxant i el
condemna ^à ser menjat pels lleons en un fossat

El dia del suplici la dama ~~s'escoltà~~ ~~era~~ des d'un mirador - contemplava el pobre home, tremolós i envellit de ~~pànica~~ ~~que~~ ~~esperava~~ d'angúnia, ja els ulls plens de pànica a la boca del soterani d'ou, qual serol moment, sortiren les lèes lamejants.

Però el somriure de la dama s'esqueidà en un cit d'ira. El soterani s'havia obert i, en lloc de lleons, ni havi en sortit dos gats ridicals. Avançaren calmament, plaiaren amb indiferència el pobre miserable demariat i saltaren, àgilment, fora de la fossa.

La dama anà a vomitar la seva ràbia als pens de J de Lari.

- ~~No~~ ~~et~~ ^{no} ~~quis~~ ~~donar-te~~, li digué aquest.

- De què et queides? li digué el viria. ha llei mana exigir ull per ull, dent per dent. ~~No~~ ~~havia~~ ~~hem~~ ~~fet~~ ~~pagar~~ l'engany ~~q~~ Et mandant T'enganyà; nosaltres l'hem enganyat a ell. ~~Et~~ ~~ben~~ ~~engany~~ ~~no~~ ~~era~~ ~~tan~~ ~~cruel~~ ~~q~~ ~~est~~ ~~el~~ ~~nostre~~. Estem en pan

A

V I I

El ped de la Lluna

Jon una noia de Damasc, quasi un infant, la què digué aquestes profundes paraules. Li anomenada de la sera bella havia arribat fins al soldà, que l'ha ria fetà conduir a la seva presència.

Com tothom, el soldà desitjà aquells ulls que deien tantes coses que ells mateixos no comprenien, aquella boca on cada perla tenia encara perfum de sal.

Llevà la gelosia i li feu bene vi grec. Era una nit de Lluna plena. La noia guaità enlaire i digué molt seriosa al soldà que li besava el pes esquere.

- Quin ped deu tenir sempre la Lluna!

VIII

El doler i la joia

En un

Al desert hi vivia dues cores, i en cada una
hi habitava un sol, ^{A la} ~~pe~~ nit, seguit cada un al seu
pedis, parlaven de la felicitat.

~~El doler, deia l'un, ensenya sempre almenys una cosa.
Que quan es va a felicitat~~

- El meu mestre, deia l'un, ^{en digni} ~~sempre~~ que la dissort
m'ensenyaria sempre almenys a comprendre que,
quan era feliç, no em ^{veig recordar} ~~recordava~~ von des dissort
fats. Però fa tant temps que no sóc dissortat que
no recordo si...

- La dissort, ~~no~~ ^{segui} ~~sempre~~ l'altre, és sempre una intuesa.
Ve, si en la nova mentes és amb nosaltres. Si la fote
rem, és perquè sabem que nosaltres, duarem més que
ella. Però la joia, ^{en canvi,} la pensa en l'eternitat

- la joia, quissa la gran comptava! No recorden com
són d'atipids es homes que no han estat mai
malhumats? El doler allibera.

- ~~Però no me~~ ^{es homes} ~~quan et venen~~ No pas quan ~~nosaltres~~
no són von fots per a ell. No pas quan es homes no
^{poden} ~~saben~~ rience i ~~passa~~ per se'n una cosa que ja no
~~saben~~ si és una doler o ^{si no} ~~és~~ una joia...

~~La joia com~~

El sol s'interessa. Molt lluny cantava un grill.
~~ies~~ Es dos saris calluen i ~~es~~ calluen.

IX

A.

Saadi i es joves

Quan Saadi vivia a Esfirna, les noies que ama
ren a la font, al vespe, s'atmanen entre les mura
tes per a sentir-li explicar històries. Es joves
d'Esfirna, intrigats de la bona fortuna del Saadi,
meta

anaven a Terranova-li.

- Com és que les noies et refereixen a tu, amb les
fers, dents colar de canell i la fava pell d'una i anusa
da com tu d'un pi?

Sardi es respongué. - Perquè valtres és noués d'altre
que sou jove, i la vostra joventut és aspa com el
vi nouell. Jo, en canvi, ja trenta anys que sóc
jove i les noies troben en les meves pecunes un
vi que el temps ha assolat i clarificat sense l'hera-li
sens de parça.

X

Els tres consells

Quan el seu fill partí en peregrinació d'erers la Mecca,
Almenar li donà tres consells.

~~Digueu sempre la veritat per el primer.~~

El vi mes Jan. - ~~Alà~~ Alà espera de tu que diguis la
veritat. Digueu-la sempre. Aidi deides obert el canvi
més curt a la seva quotidiania. Cada mentida fava,
és una manada que fas fer als desjans del
Senyor.

Després li digué. - ~~Pensa~~ ^{Pensa} que i hora de la pesària
t'agali sempre amb es pens ben nets. Pensa que
quan tu et posternaràs a la veu del mucci, un
altre ho farà haurà de fer ~~atès~~ d'altre ten.

I finalment, mentre l'abaçava, li recomanà.

- No rugis mai a menjars a un hostal on no hi
hagi mesques!

XI

El Uait desajinast
hi havia a Bagdad un devota que es pensava
ser el més devot dels ~~meis~~ homes perquè

havia aurt 40 vegades, a la Meca i les seves
oracions eren llargues i feidugues com la pluja
de Tardor. Però el seu cor era llindat, unel,
ararinos i mentider.

Un músic li digué un dia.
— De què et ~~servia~~^{va} recitar les ~~mes~~^{millars} ~~sonetes~~ vegä
ries si abans no li has acordat el seu cor? Ueny
que l'aida del seu cor pot ploure's en la més
bella música si la fas sonar en un llit
desafinat?